

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

מלך שמחל על כבודו

ביקשו בנות צלפחד ירושת אביהם ואמרו למשה והוא לא היה בתוך העדה ופי' במשך חכמה שאמרו כן דאילו היה בתוך עדת קרח היה דינו כמו מורד במלכות דנכסיו למלך.

וכן מבואר בזבחים ק"ב ע"ב אמר עולא בקש משה מלכות ולא נתנו לו דכתיב אל תקרב הלום ואין הלום אלא מלכות שנא' מי אנכי ה' אלקים כי הביאותני עד הלום. מתיב רבא ר' ישמעאל אומר יבמה מלך. אמר רבא לו ולזרעו קאמר. וחזינן דמשה עצמו היה מלך.

והקשה בס' המקנה מהא דאמרו במכילתא ר"פ יתרו ומשה היכן היה היה עומד ומשמש עליהם והלא מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול.

והמקנה תי' שם דיסוד הדין דמלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול ילפינן לה מהא דכתיב שום תשים עליך מלך שתהא אימתו עליך, וכתב רש"י בכתובות י"ז ע"א דהיינו מדריבה שימות הרבה, וכתב המקנה בביאור הדברים דהואיל ודינא הוא לשום עלינו מלך א"כ בשעה שיהיה כבודו מחול הלא מיקרי כאילו בשעה זו אין כאן מלך וא"כ יש כאן ביטול המצוה לשים עלינו מלך וריבה הכתוב שימות הרבה שלא יהיה זמן הפסק שאין בו שימת מלך, משא"כ לענין כבוד וא"כ בשעה שהרב מחול על כבודו אפי' ייקרא הדבר כאילו כעת אין כאן רב מ"מ מה בכך דהלא אין מצוה לשום ולמנות עלינו רב. וזהו דוקא ברב אבל במלך שנתרבו שימות הרבה א"כ א"א שיהיה זמן שבטל מהאי שימה כשלא ינהג דין כבוד במלך. אך כל זה נוהג דוקא מכי תבואו אל הארץ אבל מלכות משה היה לפני כניסתם לארץ וממילא לית בה האי דינא דשום תשים ולכן יכול משה למחול על כבודו.

וכעין דבריו מפורש בש"מ כתובות י"ז בכוונת רש"י וז"ל דכל שעה שמוחל על כבודו הרי כאילו הסיר עצמו ממלך וצריך אתה להשימו עליך מחדש עכ"ל, וע"ע פנ"י ברכות ד'.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון
במייל bishvilleihalacha@themir.org

THIS WEEKS BISHVILEI HAPARSHA IS

לזכות רפואה שלימה
וטא רבקה בת בילא נעכא
בתוך שאר חולי ישראל

גיליון שבועי
לתלמידי, הוגרי
וידידי ועיבת מיר

בית מדרש

בשבילי הפרשה
יעיבת מיר ירושלים

556

זמני כניסת העֶבֶת

Baltimore, MD.....	8:17	Manchester, UK.....	9:22
Brooklyn, NY.....	8:11	Monsey, NY.....	8:13
Chicago, IL.....	8:07	Montreal, Quebec.....	8:26
Houston, Texas.....	8:08	Passaic, NJ.....	8:12
Johannesburg, S. Africa...5:11		Toronto, Ontario.....	8:43
Lakewood/Deal, NJ.....	8:10	Yerushalayim.....	7:13
London, UK.....	9:03	Zurich, Switzerland.....	9:05
Los Angeles, CA.....	7:49		

ביום הזיכרון של מרן ראש הישיבה הגאון הרב אליעזר יהודה פינקל זצלה"ה, יש להתבונן מה היה כוחו הגדול עד שזכה ונתגלגלה בידו הזכות העצומה לבנות את הישיבה הקדושה. מחד היה תקיף מאוד. ומאידך, התמסר לכל אחד מבני הישיבה כאילו הוא בנו. קשה להבין זאת, דרך בני אדם שאדם תקיף הוא תקיף בכל ענין, ואדם שהוא רך מטבעו, הרי זה לכל אחד ואחד.

אמנם במעשה פנחס התחדש שאין בכך כל סתירה. אדרבה, רק משום אהבת יש' ראל שבערה בו והמסירות שמסר עצמו לכל אחד מישראל, יכול היה לאזור כגבר חלציו, ולקנאות את קנאת ה' בתקיפות נוראה.

זה היה סוד כוחו הגדול של ראש הישיבה זצוק"ל. רק מחמת אהבתו העצומה לכל אחד מבני הישיבה, יכול היה לקרוב, להכות על קודקודם, ולתבוע בכל תוקף מכל אחד גדל'!

מתוך שיחתו של מרן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה לרגל יום י"ט בתמוז יום הזיכרון למרן ראש הישיבה הגאון הרב אליעזר יהודה פינקל זצלה"ה

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתו מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם (כה, יא)

צ"ב: מדוע ייחס הכתוב את פנחס עד אהרן הכהן, בשלמא בפסוק זה שהוא אחר שקינא את קנאת ה' והתחילו מבזין אותו, אפ"ל שייחסוהו לאהרן כדי לכבודו, אך בפס' לעיל (כה, ז) "וירא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן" שהוא קודם מעשה הקנאות, מדוע ייחסה אותו כבר התורה לאהרן הכהן?

מידתו של אהרן הייתה 'אוהב שלום ורר דף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתר רה'. על ידי אהבת הבריות שהייתה בו היה מקרב אותם לתורה (כמבואר ברע"ב אבות א,יב). ונראה שבאה התורה ללמדנו שפנחס הגיע לדרגת קנאי משום שהייתה בו מידת אהרן 'אוהב את הבריות ומקרבן לתורה'. משום שלולא מידת השלום ואהבת הבריות יש חשש שיעשה את מעשה הקנאות מתוך שנאה ואכזריות ואין זו קנאות אמת. רק מי שאוהב במדרגת השלום ואהבת הבריות ראוי להיות קנאי.

דברי רבותינו

"הגיע זמנו לדעת ש"ס!"

מרן ראש הישיבה הגאון הרב אליעזר יהודה פינקל זצלה"ה סיפר פעם מעשה שממנו למד את מושגייהם של גדולי ישראל על שקיעות בתורה וידיעתה.

כך מופיע המעשה בהקדמה לספר "אולם המשפט" של הגאון הצדיק רבי יוסף זונדל הוטנר זצוק"ל רבה של אישישוק:

הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל סיפר, כי בהיותו בחור בן שבע עשרה שנה בערך למד זמן קצר

דברי הימים

פנחס קנאי בן קנאי - מעשהו של לוי

ע"י קנאות שבט לוי בעגל שהיה לשם שמים, ועוד חזר והלוה בקנאותו של פנחס שהיה לש"ש, וא"כ יוצא דגם מע"ש שהו של לוי היה לש"ש, וזה הכוונה דנפ"רע החוב דנתברר שהיה מעשהו של לוי לש"ש.

ולא כן שמעון שמעשהו בשכם נשאר כקנאות שלא לש"ש, דהרי בשיטים חטא שבטו בזנות, וא"כ מעשה שיטים היתה הוכחה שקנאותו של שמעון לא היה לש"ש לקנא לד' על עבירת הזנות של שכם, דלו היה קנאותו על עבירת הזנות אזי לא היו צאצאיו נכשלים בזה, וא"כ יוצא דמעשהו של שמעון בשכם לא היה לש"ש, כי אם כנקמה על כבוד יעקב וביתו, ולכן גם משה רבינו לא בירך את שמעון.

**בין המצרים - כל דור שלא נבנה
ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו**

כתב הרמב"ם (בפ"ה תעניות מהל' א'): "יש שם ימים שכל ישראל מתענים בהם מפני הצרות שאירעו בהם כדי לעורר הלבבות ולפתוח דרכי התשובה, ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ומעשה אבותי"נו שהיה כמעשינו עתה שגרם להם ולנו אותן הצרות, שבזכרון דברים אלו נשוב להיטיב, שנאמר והתודו את עונם ואת עון אבותם וגו'", עכ"ל.

ומבואר כאן בדברי הרמב"ם דהסיבות שהביאו לחורבן הבית שהיו המעשים הרעים שעשו אבותינו, אותן סיבות קיימות גם כעת, ומה שלא לא נבנה בית המקדש כעת הוא מפני שגם כעת יש את אותן הסיבות, וזהו שכתב זכרון למעשינו הרעים ומעשה אבותינו שהיה כמעשינו עתה שגרם להם ולנו אותן הצרות, וזהו חידוש, שהרי היה מקום לומר שאף שכעת לא עושים מעשים רעים שיגרמו

שבט לוי הם קנאים לד' כדחזינו במעשה העגל, ויסוד קנאותם הוא מזקנם לוי, א"כ נתברר שקנאותו של לוי היה לש"ש.

ומעתה מבואר דבפ' וזאת הברכה בברכת משה רבינו לשבט לוי, אמר האומר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע, ופרש"י: כשחטאו בעגל ואמרתי מי לד' אלי, נא ספו אלי כל בני לוי וציויתים להרוג את אבי אמו שהוא מישראל או את אחיו מאמו וכו', והיינו שמשה שיבח את בני לוי בקנאותם לד' במעשה העגל, שלא נמנעו מלהרוג את החוטאים ואף שהיה אבי אמו או אחיו מן האם, וקנאות זו מקורה בלוי ושורש קנאות זו היא לש"ש, ולכן אף שיעקב אבינו לא בירך את לוי משום מעשה שכם, אך לדורות הוברר שקנאותו היתה לש"ש בשלימות, והוא היה השורש לקנאותם של בני לוי בעגל ולקנאותו של פנחס, שכולם היו לש"ש, ולכן שבט לוי נתברך ע"י משה רבינו.

ומקור לדברים הוא מדברי הספ"רי פ' וזאת הברכה (הובא בילקוט רמז תתקנ"ה), וללוי אמר למה נאמר, לפי ששמעון ולוי שתו בכוס אחד שנא' ארור אפם כי עז, משל לשנים שלוו מן המלך, אחד פרע למלך ואחד לא דיו שלא פרע אלא חזר ולוה, כך שמעון ולוי לוו בשכם כענין שנא' ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה, לוי פרע מה שלוה במדבר, שנא' ויעמוד משה בשער המחנה ויאמר מי לד' אלי, וחזר והלוה את המ"קום בשיטים, שנא' פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, שמעון לא דיו שלא פרע, אלא חזר ולוה שנא' ושם איש ישראל המוכה, עכ"ל הספרי.

ודברי הספרי צ"ב דקשה לפרשם כפ"ש שוטם, ונראה בכונת הדברים, דמעשה שכם בשעתו לא היה נראה מעשה ראוי, ודימו זה חז"ל להלוואה, ושבט לוי פרע

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי וגו' (במדבר כה, יא). וכתב רש"י מדברי הגמרא (סנהדרין פ"ב ע"ב), לפי שהיו השבטים מבזים אותו הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לע"ז והרג נשיא שבט בישראל לפיכך בא הכ"תוב ויחסו אחר אהרן, עכ"ל. ובגמ' שם לעיל מיניה איתא על הפסוק ויעמוד פנחס ויפלל, בקשו מלאכי השרת לדוח פו, אמר להן הניחו לו קנאי בן קנאי הוא וכו' וכתב רש"י וז"ל: "בן קנאי משבט לוי שקינא במעשה דינה דכתיב הכוונה יעשה את אחותינו".

ומשמעות הדברים היא דמה שהיו הש"בטים מבזים אותו, היתה כוונתם שסברו שבמעשיו לא היתה קנאות בשלימות, דהרי היה נכד של עובד ע"ז, וא"כ אולי גם בענין שפילות דמים היה לו השפעה לרעה מיחוסו זה, ושוב מעשהו אינו מעשה קנאות לשם שמים בשלימות, ולזה בא הכתוב ויחסו אחר אהרן, שלא היה לו שום השפעה אחרת, וכיון שכן שוב היתה קנאותו בשלימות, וזהו שא"מר שם בגמ' שביקשו לדוחפו שסברו שאין מעשהו מעשה קנאות בשלימות, ואמר להם הניחו לו שהוא קנאי בר קנאי, דהיינו שייסוד קנאותו הוא כנכדו של לוי שהיה קנאי לד' במעשה שכם.

ורק דהדברים צ"ב דהרי מצינו שיעקב אבינו הוכיח את שמעון ולוי על מעשה שכם, באומרו בפרשת ויחי, ארור אפם כי עז וגו' דהיינו שלא היתה קנאותם באופן הרצוי, וא"כ מה כוונת הגמ' קנאי בר קנאי, ובזה צריך לבאר דאכן ממעשה פנחס גופא מוכח דמעשה לוי בשכם היה קנאות ראוי, ומכוחו היה פנחס קנאי לד', וזהו קנאה בר קנאה, וא"כ יעקב אבינו הוכיחם משום שסבר שלא היתה קנאותם לש"ש בשלימות, דלדעתו היה מעורב במעשיהם רגשי נקמה על כבוד אביהם וביתו, אך במשך הדורות נתברר

צ"ב, וכבר פירשו דהכוונה דלו היו נוהגין לפנים משורת הדין אזי לא היו מגיעים לשנאת חינם, דהגורם הראשון הוא דאין אחד שמוכן לוותר, ובסוף מתגלגל הדבר לשנאת חינם, אך לו היה אחד נוהג לפנים משורת הדין ומוותר לחבירו, אזי לא היו מגיעים בסוף למצב של שנאה, וא"כ המור טל עלינו הוא לא רק להתרחק משנאת חינם, כי אם לראות לנהוג לפנים משורת הדין, וע"ז ימנע מצב של שנאת חינם.

ומעתה יתבארו סוף דברי הרמב"ם שם שכתב שנאמר והתוודו את עונם ואת עון אבותם, וכוונת הרמב"ם לבאר את הפסוק דצריך להתוודות על עון אבותם, דכיון דיוצא מהדברים דחטאינו שעליהם צריכים אנו להתוודות הם אותם החטאים של אבותינו, אזי יש ענין בוידוי על עבידות אלו להזכיר שזה גם עון אבותם, וזה הוא תוספת בהוידוי על חטאינו, שהרי אנו יודעים שחטאים אלו של אבותינו גרמו לחורבן, ובכל זאת לא שיפרנו את המעשים אלא נשארנו והמשכנו את חטאי אבותינו, וגרם זה שהמשיך החורבן, וזהו תוספת בהוידוי גם על חטאינו, בזה שמזכירים שאבותינו גם חטאו כמו חטאינו, ומזה נגרם החורבן, ומ"מ אף שידענו את סיבת החורבן שהיו עבירות אלו, בכל זאת נשארנו באותם החטאים, ויהי רצון שיבנה בית המקדש במהרה בימינו.

למדו תורה לשמה, וכבר הקשו דיש כאן סתירה בין המאמרים. וליישב זה יש לפרש בשני אופנים, או דנימא דאם היו לומדים תורה לשמה היתה זכות התורה מגינה עליהם שלא יבא החורבן ואף שהיה סיבה לחורבן, או באופן אחר יש לפרש עפ"י דברי הספורנו בפרשת האזי"נו, שכתב על הפסוק וישמן ישורון ויבעט, דכשיש רפיון בתופשי התורה גורם זה שהמון העם נוטשים את ד', וא"כ הרפיון של תופשי התורה גורם שהמון העם יהיה במצב של ג' עבירות.

והמורם מדברים אלו להתבונן דמוטל על בני התורה כיום להתחזק בלימוד התורה לשמה, וכן להתרחק מהתענוגים הגשמיים כדברי הספורנו בפרשת האזי"נו, שע"ז תמנע סיבת החורבן.

וכן מוטל להתבונן בסיבת חורבן בית שני, דמחד גיסא ידועים דברי הגמ' ביומא (דף ט' ע"ב), שבית שני נחרב על שנאת חינם, וא"כ מוטל עלינו להתחזק בענין זה, אך יותר מכך חזינן דבגמ' ב"מ (דף ל' ע"ב) איתא לא חרבה ירושלים אלא שהעמידו דבריהם על דין תורה ולא עבדו לפנים משורת הדין, והקשו שם תוס' דהרי בגמ' יומא איתא מפני שנאת חינם, ותיצו דהא והא גרמא, ודבריהם

לחורבן, מ"מ לא הגענו למצב שנזכה לבנין מחודש, וע"ז כתב הרמב"ם דלא כן הוא, דאם לא נבנה אזי הטעם הוא שיש כאן מצב המחייב חורבן, דהיינו שמעשינו הם כמעשה אבותינו שגרם להם ולנו אותם הצרות שהמקדש חרב.

ולדברי הרמב"ם יתבארו יותר דברי חז"ל (ירושלמי יומא פ"א ה"א), שכל דור שלא נבנה ביהמ"ק בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו, ותהיה הכוונה שאם לא נבנה אזי מוכח שאנחנו במצב של עבידות המחייב חורבן כדברי הרמב"ם, וא"כ יוצא דאם לא נבנה אזי כאילו נחרב, דהרי אם היה כעת בית המקדש היה נחרב, דלו לא היינו במצב זה שמחייב חורבן הרי היה נבנה, וממילא דנחשב מצבינו כעת כאילו נחרב.

ודברי הרמב"ם אלו מחייבים אותנו להתבונן בדברי חז"ל בטעם שנחרבו הבתים, דהרי חטאינו היום הם כאותם החטאים שגרמו לחורבן, וא"כ עלינו לדעת היטב את סיבות החורבן שנדע ממה לשוב. ובקצרה נזכיר בזה, דהרי מחד גיסא איתא בגמ' יומא (דף ט' ע"ב), דבית ראשון נחרב על ג' עבירות, ומאידך איתא בגמ' נדרים (דף פ"א ע"א) מפני מה אבדה הארץ על עזבם את תורתך, וכפי' הר"ן שם שלא

Parshas
Pinchas

PARSHA PREVIEW

Below is an English adaptation of this weeks'
Parsha Preview which can be heard live every
Wednesday at 2:15 PM

Fix the Pnimityus, Bring Moshiach

Harav Hagaon Yaakov Moshe Katz Shlita

After Pinchas killed Zimri, the passuk says, וּשְׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכָּה אֲשֶׁר הִכָּה אֶת הַמְדִּינִית, זְמֶרִי בֶן סֵלּוּא נָשִׂיא בֵּית אָב לְשִׁמְעוֹנִי. Regarding the seemingly redundant phrase הַמִּכָּה אֲשֶׁר הִכָּה, the Ohr Hachaim observes that in truth, as soon as Zimri committed the aveirah he was already deserving of death at the hands of Heaven, in keeping with the principle that resha'im are already considered dead during their lifetime. Therefore, when Pinchas killed him, he killed a person who was already spiritually dead.

Similarly, regarding the churban habayis, the Gemara (Sanhedrin 96b) teaches that when the goyim entered the heichal and wanted to boast that they had destroyed the Beis Hamikdash, Hakadosh Baruch Hu told them, "You burned a house that was already burned." Klal Yisrael's aveiros had already destroyed the Beis Hamikdash before the goyim came.

This is a big lesson for life. On the outside, it looked as though the Beis Hamikdash was standing, just as Zimri looked as though he was alive and functioning. On the inside, though, there was a destroyed building and a destroyed person.

By way of analogy, before the Surfside disaster, experts were warning that the frame of the building was in disrepair and in danger of collapse, but people disregarded these warnings, thinking that the building looked like a regular, solid building; why should they invest money in fixing something that wasn't broken? In the end, tragically, it collapsed.

A building may look beautiful on the outside, but if the inside is rotting, it is liable to collapse.

We live in a beautiful generation today, with so much chessed and other good things. But we still don't have the Beis Hamikdash, and we know that every generation in which the Beis Hamikdash is not rebuilt is considered as though the Beis Hamikdash was destroyed in their days.

So even though on the outside things may appear to be very good, apparently there is work for us to do on the inside.

During the Bayis Sheini period, says the Gemara (Yoma 9), Klal Yisrael did chessed, they learned Torah, and they did avodah. On the outside, they looked very frum; they were always in the beis midrash, they were always davening with great kavanah, they had many chessed organizations – yet inside, in their hearts, sinas chinam lurked, and there was something rotten internally. That hatred caused the churban habayis.

These days of aveilus for the churban are a time to try and fix our pnimityus.

Becoming Aharon's Talmid

The Mishnah in Pirkei Avos teaches: הָיָה מִתְלַמְּדוֹ שֶׁל אַהֲרֹן, אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמְקַרְבֵּן לַתּוֹרָה.

How, a person might wonder, can I be a disciple of Aharon? I wasn't born like Aharon Hakohen!

But we see from here that every Yid can be a talmid of Aharon. Whoever you are, try to remove yourself from arguments and fighting. There are so many disputes in families, over

yerushah matters and the like, and between family members there is so much discord – in shalom bayis, and between parents and children. Now is the time when we can improve this, if we take the time during these Three Weeks to change the way we look at others. This doesn't just mean talking nicely to them on the outside and then, when they're not around, speaking badly of them behind their back and harboring bad feelings towards them. It means really loving peace and pursuing peace, and being maavir al midosav.

The Gemara (Pesachim 113b) says that there are three types of people that Hashem loves, and one of them is someone who is maavir al midosav. Rashi (Rosh Hashanah 17) explains that being maavir al midosav means that a person does not respond in kind to someone who causes him anguish. This is not easy; it's a high level. In fact, the Gemara there says that if a person does this, all his aveiros are forgiven. Because he is not exacting with people, middah k'neged middah, Hashem is not exacting with him. Who doesn't want to get rid of their aveiros?

If we think about these ideas and work on them, then we could become the disciples of Aharon. This includes two parts: staying away from machlokes even if other people are acting in ways that are hurtful, and also being אהב את הבריות.

See the Good!

There are so many divisions among Klal Yisrael, and so many different types of people – Sephardim, Ashkenazim, litvish, chassidish, modern, yeshivish – but we're all Yidden. We're surrounded by goyim who hate us so much – how can we not love each other?

Even a goy knows what a Yid does for another Yid.

A goy once put on a yarmulke after his car broke down, and when his friend asked him why, he said, "If I want someone to stop for me in the street, I wear a yarmulke, and then I know that the Jews will stop for me."

There are so many Yidden with such special, tayereh neshamos. Of course, no one is perfect, but there are so many beautiful people. Let's increase our ahavas habriyos, saying good things about others, thinking positively about others, and not spreading negative words about them.

Here's an example. The Moetzes Gedolei HaTorah made a takanah that Lakewood should put an end to the freezer, in order to help people find shidduchim. One person might respond to this and say, wow, the gedolim really care, they're trying to help us. And another person might say, "Oh, it's the fault of the Lakewood yeshiva, for continuing the freezer for so long." Same situation, two different outlooks, one positive, one negative.

Let's try to focus, especially during these weeks, on building the Beis Hamikdash by focusing on the good of people. There's so much beauty to every Yid.

At times, a person might think, "Okay, I'll strengthen my ahavas Yisrael, but I'm only one person. What difference can I make in rebuilding the Beis Hamikdash? We need all of Klal Yisrael to be nis'chazek!"

First of all, if one tzibbur is nis'chazek together, then we can bring the Beis Hamikdash, as the Zohar teaches that if there's one group of people who strengthen themselves together and do teshuvah, that could bring the Beis Hamikdash.

One Person is Enough

Really, though, you don't even need a tzibbur! In this week's parashah, we see that Klal Yisrael sinned with the daughters of Moav and Midian, and one person, Pinchas, got up and appeased Hashem's wrath. Pinchas was bothered by the chillul Hashem, and he went and performed an act of protest, and his actions removed Hashem's anger from all of Klal Yisrael.

Similarly, if one person says to Hashem, "I want to help build the Beis Hamikdash! I want to strengthen myself internally in being adam lachaveiro" – how precious and meaningful that is to Hakadosh Baruch Hu!

We can't imagine the power of one person strengthening himself.

Rashi, at the end of Parashas Beshalach, says that no metal may be used to construct the mizbei'ach. Since the purpose of the mizbei'ach is to bring shalom, nothing associated with puranus should be used in its construction, and metal is used for killing purposes. If so, how much greater is the power of a person who works on increasing shalom and ahavas habriyos to banish puranus!

The Mishnah, at the end of Uktzin, ends by declaring, ה' יברך את עמו בשלום. The more we work on increasing shalom, the more Klal Yisrael will be zocheh to beautiful berachos, and shalom, yeshuos, and geulos b'karov.

So let's be nis'chazek together during these weeks, and show Hashem that we want the Beis Hamikdash back; we miss it. There are so many tzaros in Klal Yisrael, so many sick people, lo aleinu, so many people who need shidduchim, so many emotional issues, so many children going off. We're in such a deep galus. Let's all put in effort to bring Hakadosh Baruch Hu back to all of us, and b'ezras Hashem we'll bring Him gevaldigech nachas ruach by trying to me mitalmidav shel Aharon. Then we'll be zocheh that Hashem will dwell among us again, and the rebuilt Beis Hamikdash will bring so much shalom and berachah to Klal Yisrael.